

jeden

Will si uvedomí, že na Rosie Wintersovej niečo je, keď ju stretne pri táboráku.

Keď jej povie, že jeho matka odišla.

Sedia vedľa seba pri plameňoch dvíhajúcich sa do novembrovej tmy, sú súčasťou neúplného kruhu študentov. Rukavice bez prstov, plechovky piva. Vzdialené vlny za borovicami. Vlastne Rosie vôbec nepozná, napriek spoločnej škole a niekoľkým priateľom, ale dnes večer spolu hovoria. Trochu.

Najskôr sa rozprávajú len tak medzi štyrmi očami. Bezvýznamne. Až kým jeho kamarát Josh – jej dvojča – nepovie niečo o ich rodičoch a Rosie sa sotva počuteľne zasmee, a skôr než si stihne uvedomiť, čo robí, povie jej, že on nemá matku. Je to niečo, čo ešte nikdy nepovedal nahlas. Zvyčajne podobnú situáciu rieši tak, že skloní hlavu a počká, kým tá chvíľa prejde. No teraz sa pristihne, že to hovorí tomuto dievčaťu s rozštiepenými končekmi vlasov a neskrotným obočím, so štíhlymi, bledými rukami. Že pred rokmi jeho matka odišla, keď ráno pred školou pozeral rozprávky.

Keď to vysloví, Rosie sa naňho pozrie, v očiach jej poskakujú plamienky. Na jej tvári nie je súcit ani zvedavosť, žiadne

zamračenie či šklbnutie úst, reakcie, ktoré by zrejme očakával, keby mal čas o tom premýšľať.

Kde si myslíš, že je? spýta sa ho po chvíli.

Mlčí. Pozerá sa na oblohu, ktorá presvitá pomedzi koruny stromov. Dym z ohňa stúpa nahor a na oblohe žiaria hviezdy, z ktorých jedna je väčšia a bledšia ako ostatné. Možno planéta alebo mesiac.

Neviem, odpovie. Kdekoľvek.

A Rosie Wintersová to slovo zopakuje, ako keby o tom naozaj premýšľala. Akoby rozmýšľala, ako by mohlo vyzeráť kdekoľvek.

Je začiatok zimy a lesom sa preháňa vietor, no napriek tomu zostávajú vonku. Je to lepšie ako byť doma v teple, ale bez záujmu o televíziu.

Toto, ich pokožka sfarbená vo svetle ohňa do krvavo oranžova, je niečo nové.

Niečo sa v nich rozhorí.

Celú noc sa rozprávajú, ich kolená sa takmer dotýkajú. Hovorí len veľmi málo, on sám nikdy nezažil, že by bol taký pozorný, taký rozrušený z každej ďalšej vety, taký prekvapený slovami, ktoré Rosie vyberá. Ľudia sa vytrácajú vo dvojiciach, aby sa dotýkali jeden druhého za stromami a váľali sa v piesku alebo aby si pohľadali niečo pod zub – chrumky, čipsy v mastnom papieri. Zostane len on, Rosie, Josh a dvaja ďalší. Jeden z nich vytiahne gitaru a pri dohasínajúcom ohni na nej brnká. Will pozoruje, ako drevo žiari načerveno.

Keď Rosie začne spievať, ostávajú z neho už len uhlíky.

Jej brat ju o to požiadal. Musí ju povzbudzovať, potom prosiť, až kým s miernym naklonením hlavy napokon nepovolí.

Vietor sa utíšil. Vzduch bez ohňa je ako ľad, chladný a nehybný. A keď Rosie spieva, je to zvuk, ktorý sa nepodobá ničomu, čo Will kedy poznal. Anjelsky čistý.

Všetci počúvajú, až kým oheň celkom nezhasne a ruky im neskrehnú od zimy, a potom sa rozídu. Will si založí prilbu,

zapne si ju pod bradou a nakopne motorku, pričom si myslí, že to bude nezabudnuteľná, no jednorazová noc, keď sa rozprával s niečou sestrou a ona spievala zvláštnu pieseň, ale nebolo v tom nič viac.

No jej hlas mu v tú noc nedá spať.

A potom ani ďalšiu.

Cez víkend vstáva neskoro. Natiahne si mikinu s kapucňou, a keď iba v ponožkách schádza po schodoch, snaží sa ignorovať svoju neutíchajúcu túžbu po cigarete.

Dave ho už čaká na spodnom schode, prednými nohami sa mu oprie o kolená. Will ho pohladí po chlpacej hlave, potom sa pes spokojne odsuchce naspäť do obývačky. Dni trávi schúlený v starom kresle po starom otcovi. Ako keby čakal, že sa vráti domov, pomyslí si Will.

Stará mama smaží v kuchyni slaninu. Voní to tam rozpáleným olejom, škvariacim sa tukom, soľou, bravčovým mäsom a hriankami. Keď Will vojde do kuchyne, pozdraví ho spevavým hlasom.

Pekné popoludnie! zažela mu ironicky.

Je iba desať, bráni sa Will.

A ty máš osemnásť len raz, chlapče, povie. Nemá zmysel schovávať také pekné líca pod perinou.

Neschovával som sa, odvetí a zamieri ku kuchynskému stolu, naleje si pohár vody z džbána.

Amber už bola v plaveckom klube, pripomenie mu stará mama, vzápätí sa otočí k nemu chrbtom. A dokončila polovicu domácich úloh, dodá.

Amber je šikovná, odvrkne Will.

Nastane krátke ticho, v ktorom sa roztápa slanina a bledé zimné slnko tancuje na stenách. Willovu sestru nikde nevidno. Zabarikádovaná vo svojej izbe, tým si je istý, si farebnými gélovými perami zapisuje poznámky a záložkami v tvare srdca si organizuje život.

Vyzeráš unavene, dohovára mu stará mama. Zatiaľ neodpovedá, vezme si zo stola dve trojuholníkové hrianky a presúva sa k zadným dverám.

Som v poriadku, povie, keď stisne kľučku. Stará mama ešte niečo hovorí, no on sa vyšmykne von, zatvorí za sebou dvere a zamieri do garáže.

Na veľmi krátky okamih sa cíti zle.

Vie, že stará mama sa bude chvíľu zlostiť, no neskôr, na obed, mu prinesie slaninu.

Vnútri rozsvieti osamelú žiarovku visiacu zo stropu. Miestnosť je bez okien, s betónovou podlahou, na starom pracovnom stole starého otca stojí rádio s anténou. Páchne to tu pilinami a dávno použitou naftou, v rohu stojí skriňa s náradím a na zemi leží hromada nepoužitého dreva. Je to jediné miesto, kde mu veci pripadajú akosi v poriadku, kde má všetko svoj účel a nikto nič nerozpráva, o ničom nepochybuje ani nič neočakáva.

Jeho nová motorka, rozobratá a nedokončená, stojí presne tam, kde ju nechal.

Postáva vo dverách, žuje suchú hrianku a očami hľadá na podlahe náradie, ktoré potrebuje. Potom sa pustí do práce bez toho, aby zapol rádio. Len on a motorka. Prelakuje blatníky, dotiahne reflektory. Počas práce sotva myslí na dievča menom Rosie.

Iba trochu.

*

Rosie zostáva dlho v hudobnej škole. Chcela si len precvičiť stupnice a po pätnástich minútach sa vytratiť. Ale prejde hodina a zrazu sa zjaví upratovačka s mopom poletujúcim po dlážke. Rosie počuje ťahanie vedra, špliechanie vody, a skôr než si pozhrá noty, potichu popod nos povie dočerta. Zhasne svetlo, nechá za sebou zabuchnúť drevené dvere. Zažela dobrú noc upratovačke, ktorá je veľmi milá. Vždy sa na ňu usmeje, keď sa neskoro večer míňajú na chodbách, akoby mali nejaké spoločné tajomstvo.

Vonku je už tma a vzduch je čistý, chladný, predznamenávajúci sneh. Nie je to noc vhodná na holé nohy. Na behanie pod umelým pásovým osvetlením.

No slúbila to mame, a tak ide do posilňovne. Prezlečie sa do súpravy a šprintuje na bežiacom páse, ale kratšie, ako by mala, pretože sa zabudla, pretože ju ovládla hudba, pretože opäť strácala čas.

Pot jej strapatí vlasy, páli ju v očiach a ona sa čuduje, keď nohami búcha do pása, prečo sa stále tak veľmi snaží. Pre koho sa snaží. Prečo vždy musí na všetkom záležať.

V polovici cesty domov ju začne pichať v boku. Zastaví sa, musí sa podprieť a lapať po dychu. Dúfa, že si to nikto nevšimne. Že sa na ňu nikto nepozera. A potom si opäť prehodí tašku cez plece, zapne si bundu a pokračuje v krátkej ceste domov, vlhké vlasy jej visia popri ušiach. Nad hlavou sa jej trblietajú hviezdy a okolo nej v prúde svetiel prechádzajú autá. Počíta kroky a znova ich prepočítava. Vyhýba sa škáram na chodníku.

Doma nájde svojho brata dvojča ležať na pohovke.

Ideš neskoro, povie jej bez toho, aby odtrhol oči od televízie.

Nie o veľa, odpovie a pozrie sa na svoje zápästie, len aby zistila, že je holé. Hodinky si zase zabudla v hudobnej škole. Nedokáže hrať ani písať, keď ju tlačí čas.

Mama sa bude hnevať, pokračuje Josh. Ona mu dlaňou plesne po hlave a odíde z miestnosti, skôr ako do nej stihne hodiť vankúš.

Mama nie je nahnevaná, je len roztržitá. Stojí v kuchyni, telefonuje a pri pohľade na Rosie zdvihne prst, čo je jej zvyčajný spôsob, ako pozdraviť a zároveň povedať počkaj, robím niečo dôležité, veď vieš, ako sa veci majú.

Ako bolo v škole? opýta sa, keď zloží. Nenadviaže s ňou očný kontakt, namiesto toho sa otočí, aby otvorila rúru.

Dobre, odpovie Rosie.

A v posilňovni?